

[Christias Møller.]

Jeg har jo nok set, at den Valutapolitik, det konservative Folkeparti har ført siden den første Valutalovs Gennemførelse i September 1931, nu skal bære Ansvaret. Man kan læse i „Politiken“ fra i Morges, at Handelsministeren i Gaar i Udvalget holdt en glimrende Tale. Denne Meddelelse svarer udmærket til det almindelige Stof i „Politiken“; det er nemlig ogsaa i Uoverensstemmelse med Sandheden.

Man prøver paa at lægge Ansvaret i Dag paa det konservative Folkeparti, som i Sommeren 1932 sammen med Partiet Venstre, ja, jeg kan for saa vidt sige: sammen med det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen hævdede, at vi paa Valutaområdet skulde komme til, men heller ikke komme længere end til, Shillingens Værdi. Jeg tilbageviser det fuldstændig, og jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Krag ikke vil være uenig med mig i, at havde man i Tide fulgt vore Ønsker i 1932 og derigennem undgaaet den Agitation i Landet, som kom, fordi man ikke fulgte vore Ønsker, saa vilde maaske meget af det, som senere er sket, være undgaaet.

Regeringen har da indledet disse Forhandlinger med at give Udtryk for en Kronepolitik, som er i fuldkommen Uoverensstemmelse med, hvad man lovede Vælgerne, og hvad man sagde indtil den allersidste Tid.

Det Spørgsmaal melder sig — og det maa Statsministeren naturligvis besvare —: Paa hvilken Maade, ad hvilke Veje, med hvilke Midler er det nu Opgaven og Meningen at føre denne ændrede Valutapolitik? Er Forholdet det, at den højtærede Statsminister har sikker Vished for, at hans Handelsminister og Nationalbanken kan føre den Valutapolitik, som han altsaa nu er Talsmand for? Kan man være sikker paa, at Fald ikke opstaar, naar man skaber en Likviditetsfond, som man gør det, at Stigning ikke sker, i det Øjeblik økonomiske Forhold ændres? Og er det virkelig Meningen, at der mellem tre Partier paa et saadant Omraade skal kunne træffes Aftaler, som Offentligheden ikke skal have klar og tydelig Besked om?

Jeg vil videre gerne spørge Ministeren: Hvorledes agter Regeringen at handle overfor de mange Medborgere, som i sikker Tillid til Statsministerens, Finansministerens og Udenrigsministerens Ord har regnet med Stabilitet paa Valutaområdet, og med fuld Ret, uden enhver Form for Spekulation har foretaget rimelige økonomiske Dispositioner i Tillid til disse Ministres Ord? Er det Ministrenes Mening ganske at lade haant om

dem, fuldkommen at lade være med at foretage noget? Eller hvad er Ministrenes Tænke?

Vor Opfattelse er den, at dette at føre en Politik, som ad Valutapolitikens Vej søger at løse en Krise, er af tvivlsom Nytte og af utvivlsom Farlighed, og der kan efter vor Opfattelse ikke peges paa noget Land eller Omraade, hvor man med Nytte har betraadt den Vej. Jeg tror heller ikke, jeg tager meget fejl, naar jeg siger, at den virkelig konstruktive økonomiske Politik, som Tiden kræver overfor de Vanskeligheder, vi er ude i, findes ikke i de begrænsede Kriseforanstaltninger, som her gennemføres, og at de, som nu staar overfor at vedtage en Række Love paa dette Omraade, ikke vil faa den Glæde af dem, som vi i og for sig alle maatte haabe paa. Og jeg tror, jeg har Lov til at sige, at allerede første Gang det ærede Medlem Hr. Krag skulde forsvare dette Forlig, begyndte Tvivlens Orm at nage ham. Hans Tale var ikke blot en Undskyldning for det Standpunkt, Partiet Venstre har taget, men det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at det vilde være naturligt og rimeligt, om Lønnen paa visse Omraader gik ned, og det ærede Medlem har utvivlsomt Ret heri.

Der er videre Grund for mig til at sige, at nu har man i Aarevis fra Partiet Venstres Side krævet en Løntilpasningspolitik, krævet den ogsaa fra det private Erhvervsliv, bebøjet Arbejdsgivere og Arbejdsgiverforeningen, at de ikke var tilstrækkelig stærke i deres Krav, men gav efter. I samme Øjeblik, da just de Mennesker skal føre denne Politik ud i Livet, saa gaar man i Rigsdagen fra Vid og Sans, saa lader man ikke dette private Forhold ordne sig mellem Arbejdere og Arbejdsgivere! Den Løntilpasningspolitik, som det ærede Medlem Hr. Krag selv efter dette Forlig finder rigtig, den har han paa hele det private Erhvervslivs Omraade sat en bred Spærrebom for for et Aar ved, at han i Virkeligheden er den Mand, der gennemfører dette Lovforslag. Jeg tror, at man heraf skal lære, hvilke overordentlig trange Kaar Arbejdsgiverne i en Situation som den nuværende har i dette Land, og der kan af hele den Politik, som er ført paa dette Omraade, læres overmaade meget.

Jeg har ogsaa Lov til at sige, at det, der er ved at ske ved denne Lovs Vedtagelse, er, at man vedtager en Lov, som kan blive saa aabenbart urimelig, at ingen af dem, der kender Forliget og dets Indhold, ingen, der kender denne Lov, ved, om man ikke om en Maaned enten for Arbejder-